

Sygn. akt VII U 593/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Łaciak

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016 r. w W.

sprawy W. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania W. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 24 lutego 2015 r. znak: I/25/(...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W. R. w dniu 27 marca 2015 r. złożył odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 24 lutego 2015 r., znak: I/25/(...) odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołujący zaskarżył decyzję w całości i wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentacji medycznej znajdującej się w posiadaniu organu rentowego oraz dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych sądowych z zakresu traumatologii, medycyny pracy, ortopedii, reumatologii i diabetologii. Ubezpieczony wskazał, że wobec jego bardzo złego stanu zdrowia oraz przebytych i dalej postępujących chorób i operacji oraz trwającego leczenia medycznego i rehabilitacyjnego, ocena zawarta w orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS z dnia 28 stycznia 2015 roku oraz w orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS z dnia 22 lutego 2015 roku jest wysoce wadliwa i niepełna, a w szczególności wadliwa jest konkluzja zawarta w w.w. opiniach zgodnie, z którą stan zdrowia ubezpieczonego nie ma wpływu na możliwość wykonywania przez niego pracy w wyuczonym zawodzie ekonomisty (k. 2-4 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie złożone w dniu 16 kwietnia 2015 roku wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że w toku postępowania administracyjnego odwołujący został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 20 lutego 2015 r. uznała go za zdolnego do pracy. W związku

z powyższym, Oddział zaskarżoną decyzją z dnia 24 lutego 2015 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 5-6 a. s.).

Sąd postanowieniem z dnia 7 maja 2015 r. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów ortopedy, neurologa, reumatologa, diabetologa i medycyny pracy celem ustalenia, czy w dniu wydania zaskarżonej decyzji odwołujący się był zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności; określenia czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres oraz jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawa lub pogorszenie) to ustalenia na czym ona polegała (k. 9 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony W. R., urodzony w dniu (...), złożył wniosek w dniu 15 stycznia 2015 r. o rentę z tytułu niezdolności do pracy. W orzeczeniu z dnia 28 stycznia 2015 r. Lekarz orzecznik ZUS wskazał, że odwołujący nie jest osobą niezdolną do pracy (k. 29, tom II a. r.). Odwołujący złożył sprzeciw od przedmiotowego orzeczenia w dniu 6 lutego 2015 r. (k. 93, tom II a. r.). W następstwie powyższego, ubezpieczony został skierowany do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 20 lutego 2015 r. stwierdziła, że jest on zdolny do pracy (k. 49, tom II a. r.) W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, organ rentowy decyzją z dnia 24 lutego 2015 r., znak: I/25/(...) odmówił W. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, stwierdzając, że nie jest on niezdolny do pracy (k. 53, tom II a. r.).

Sąd po dokonanej analizie treści opinii biegłych sądowych ustalił, że u odwołującego rozpoznano:

- w obszarze ortopedycznym i traumatologicznym prawy staw biodrowy po protezoplastyce całkowitej z powodu zmian zwyrodnieniowych, zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa bez objawów niewydolności narządu osiowego, stan po leczeniu artroskopowym konfliktu podbarkowego w lewym stawie ramiennym i stan po leczeniu operacyjnym złamania dalszej nasady prawej kości promieniowej. Biegły wskazał, że po przebytych operacjach (prawe biodro, lewy bark) nastąpiła poprawa i stabilizacja stanu zdrowia w zakresie narządów ruchu, a po leczeniu operacyjnym prawego biodra wyniki czynnościowe są bardzo dobre, a obsługa stóp została zachowana. Biegły wskazał, że leczenie zmian zwyrodnieniowych lewego kolana nie spowodowało długotrwałej niezdolności do pracy.

W zakresie przeprowadzonego badania ortopedycznego biegły wskazał, że zakres ruchów w stawach biodrowych jest zbliżony do normy wieku, ruchomość kręgosłupa jest zadowolająca i odpowiednia do wieku, ruchomość w odcinku szyjnym prawidłowa miernie ograniczona w odcinku lędźwiowym, funkcje koordynacyjne kręgosłupa są prawidłowe, bez obrony mięśniowej przy ruchach, a siła i napięcie mięśniowe, chwytność i sprawność ruchowa oraz czynnościowa górnych i dolnych oceniane są jako prawidłowe. Biegły wskazał, że stopień zmian zwyrodnieniowo-zniekształcających i dyskopatycznych w obrębie kręgosłupa nie ma istotnego wpływu na ograniczenie zdolności do pracy, a umiarkowe zaawansowanie chropowy zwyrodnieniowo-dyskowej kręgosłupa o niepowikłanym przebiegu bez stwierdzanych obiektywnie przewlekłych dolegliwości bólowych i bez objawów niewydolności statyczno-ruchowej, nie sprowadzają się do długotrwałej niezdolności do pracy. Biegły stwierdził, że odwołujący może wymagać w przyszłości okresowego leczenia usprawniającego możliwego w ramach czasowej niezdolności do pracy z pozostawieniem

w zatrudnieniu. Biegły uznał, że badanie nie ujawniło jakichkolwiek dysfunkcji w stanie zdrowia odwołującego powodujących niezdolności do pracy (k. 19- 21 a. s.);

- w obszarze diabetologicznym cukrzycę typu 2 leczoną insuliną oraz doustnym lekiem hipoglikemizującym, rozpoczynającą się polineuropatię cukrzycową oraz nadciśnienie tętnicze II st. wg WHO. W opinii biegły stwierdził, że przebieg cukrzycy jest stabilny, bez ostrych powikłań cukrzycy i bez ciężkich niedocukrzeń. Biegły wskazał, że u chorego doszło do pojawienia się późnych powikłań cukrzycy, w postaci rozpoczynającej się polineuropatii cukrzycowej, której stopień zaawansowania nie sprowadza niezdolności do pracy u chorego. W związku z powyższym biegły uznał badanego za zdolnego do pracy z przyczyn diabetologicznych (k. 34 a. s.);

- w obszarze neurologicznym okresowy zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego w przebiegu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych, bez istotnych powikłań neurologicznych oraz stan po operacji, tj. protezoplastyce stawu biodrowego prawego w 2014 roku. Zdaniem biegłego stwierdzone schorzenia mogą wymagać okresowo dalszego leczenia oraz rehabilitacji, ale mogą być leczone w ramach czasowej niezdolności do pracy. Jednocześnie biegły wskazał, że przy aktualnym stopniu zaawansowania i nasileniu objawów nie doprowadzają one do upośledzenia funkcji organizmu powodującego długotrwałą niezdolność do pracy (k. 36- 37 a. s.);

- z zakresu medycyny pracy i chorób wewnętrznych stan po endoprotezoplastyce całkowitej prawego stawu biodrowego, stan po leczeniu artroskopowym konfliktu podbarkowego w lewym stawie barkowym, stan po leczeniu operacyjnym złamania dalszej nasady kości promieniowej prawej, stan radioizotopowej synowiewotomii stawu kolanowego lewego, zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego w przebiegu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych bez objawów drażnienia korzeni nerwowych, cukrzycę typu drugiego leczoną doustnymi lekami hipoglikemizującymi i insuliną rozpoczynającą się polineuropatię cukrzycową, nadciśnienie tętnicze, zaburzenia lipidowe oraz dnę moczanową. Biegli wskazali, że schorzenia narządu ruchu, przewlekłe nadciśnienie tętnicze bez udokumentowanych powikłań narządowych i zaburzenia lipidowe leczone lekiem hipolipemizującym nie spowodują na opiniowanego takiego naruszenia czynności organizmu, które mogłyby skutkować trwałą niezdolnością do pracy. Biegli wskazali również opierając się na opinii biegłego diabetologa, że przebieg cukrzycy jest stabilny, bez ostrych powikłań i ciężkich niedocukrzeń, a jej późne powikłania w postaci rozpoczynającej się polineuropatii ze względu na stopień jej zaawansowania nie spowodują na badanego trwałej niezdolności do pracy. W ocenie biegłych odwołujący nie jest osobą niezdolną do pracy (k. 88 – 89 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, aktach rentowych ubezpieczonego, a także w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd, jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinie powołanych biegłych sądowych, albowiem dowód ten pozwolił na dokładne określenie zakresu dysfunkcji jakie występują w stanie zdrowia odwołującej. Z tego też powodu ustalenia poczynione przez biegłych Sąd przyjął za własne, albowiem opinie wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej, a biegli lekarze są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. W ocenie Sądu, zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie W. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 24 lutego 2015 r., znak: I/25/(...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., 748 j. t.) zwana dalej „ustawą”, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z art. 58 ust 1 pkt 5, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku. Co do zasady w sprawie, w której przedmiotem jest prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, warunkująca powstanie tego prawa ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 4 lipca 2014 roku, sygn. akt III AUa 127/13). Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego, „choć ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga z reguły wiadomości specjalnych, to jednak ostateczna ocena, czy ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy musi uwzględniać także i inne elementy i ma charakter prawny, stanowiąc subsumcję stanu faktycznego do norm prawnych, wobec czego może jej dokonać wyłącznie sąd, a nie biegły. Ocena ta, z uwzględnieniem wieku, kwalifikacji ubezpieczonego oraz jego możliwości wykonywania dotychczasowej lub podjęcia innej pracy, a także celowości przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę zdolności umysłowe i fizyczne oraz okres pozostawania poza zatrudnieniem (pobierania renty), powinna uwzględniać zasady logiki i doświadczenia życiowego. Miernikiem kwalifikacji najczęściej brany pod uwagę jest wiek, wykształcenie i staż pracy, czyli umiejętność wykonywania pracy zdobyta w praktyce.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2014 r., sygn. akt I UK 159/14) Mieć należy na względzie, że istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r., sygn. akt II UK 316/11).

W niniejszej sprawie, na gruncie spornej decyzji organ rentowy podnosił, że ubezpieczony nie spełnił naczelnej przesłanki wynikającej z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy, a mianowicie nie jest niezdolny do pracy. Bezsprzeczne bowiem była kwestia związana z wymogami nakreślonymi przez punkt 2 i 3 art. 57 ust. 1 ustawy. Jednak w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd zważył, że decyzja organu rentowego jest zasadna i odpowiada prawu. Na gruncie zaskarżonej decyzji Sąd nie znalazł podstaw do przyznania żądanego świadczenia odwołującemu.

Zgodnie z przytoczonymi orzeczeniami Sąd na podstawie opinii biegłych orzeka o niezdolności do pracy podsądnych. W niniejszej sprawie biegli sądowi, którzy są specjalistami w swoich dziedzinach medycznych mający wieloletnie doświadczenie, uznali, że odwołujący jest zdolny do pracy pomimo tego, że cierpi na cukrzycę typu 2, rozpoczynającą się polineuropatię cukrzycową, nadciśnienie tętnicze, zaburzenia lipidowe i dna moczanowe. Istotnym był też fakt, że badany przeszedł endoprotezoplastykę całkowitą prawego stawu biodrowego, leczenie artroskopowe konfliktu podbarkowego w lewym stawie barkowym, leczenie operacyjne złamania dalszej nasady kości promieniowej prawej, radioizotopową synowięktomię stawu kolanowego lewego. Jak wyżej wskazano Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów ortopedy, neurologa, reumatologa, diabetologa oraz łączną medycyny pracy i reumatologa. Ze względu na pozytywne opinie biegłych w zakresie zdolności do pracy ubezpieczonego nie dały one żadnych podstaw Sądowi do zmiany decyzji organu rentowego oraz do wydania wyroku w zakresie orzeczenia o niezdolności do pracy W. R.. Sąd doszedł do przekonania, że opinie wszystkich biegłych były prawidłowe, wyczerpujące i odnosiły się bezpośrednio do stanu zdrowia, w jakim znajdował się odwołujący na chwilę wydania zaskarżonej decyzji przez organ rentowy. Podkreślić przy tym należy, że każdy z powołanych w niniejszej sprawie biegłych wskazał niezależnie od siebie, że W. R. nie jest osobą niezdolną do pracy. Na podstawie wyżej wskazanych opinii biegłych Sąd stwierdził zatem, że odwołujący się jest osobą zdolną do pracy.

W tym stanie rzeczy, zdaniem Sądu Okręgowego, ubezpieczony z uwagi na aktualny stan zdrowia, nie spełnia przesłanki wynikającej z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach

i rentach z FUS, albowiem nie ma podstaw do uznania, że jest on niezdolny do pracy.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)

MK